

Sygn. akt VI Ka 486/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze R. R.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 roku

sprawy **M. F.** ur. (...) w Z.

s. T., Z. z domu P.

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 13 maja 2015 r. sygn. akt II K 217/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. F.,

II. zasądza od oskarżonego M. F. na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. M. kwotę 1000 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł.

Sygn. akt VI Ka 486/15

UZASADNIENIE

M. F. został oskarżony o to, że:

w dniu 23 grudnia 2014 roku na ul. (...) w Z., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem m-ki R. (...) nr rej. (...), nie ustąpił pierwszeństwa znajdującej się na przejściu dla pieszych Z. M., skutkiem czego w wyniku potrącenia doznała ona obrażeń ciała w postaci krwiaka ze stłuczeniem prawego płata czołowego mózgu z jego obrzękiem, krwiaka lewego płata czołowego mózgu, złamania przedniej i tylnej ściany prawej zatoki czołowej, złamania przyśrodkowo-górnej części ściany prawego oczodołu z przemieszczeniem, złamania dolnej ściany prawego oczodołu, złamania lewej kości nosowej, złamania kości szczękowej, złamania kości promieniowej lewej typu Collesa, złamania 1/3 dalszej trzonu kości promieniowej prawej, wielofragmentowego złamania nasady bliższej trzonu kości piszczelowej prawej, złamania kości łonowej i kulszowej prawej, które to obrażenia naruszają funkcje narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu, wyczerpując dyspozycję artykułu 157 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 13 maja 2015r. sygn.. akt IIK 217/15:

1. ustalił, iż oskarżony M. F. dopuścił się czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie warunkowo umorzył wobec niego na okres próby 2 (dwóch) lat, licząc od uprawomocnienia się orzeczenia,
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. i art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. F. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,
3. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego M. F. do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym organowi wystawiającemu,
4. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 46 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego M. F. do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej Z. M. kwoty 3.000,- (trzech tysięcy) złotych tytułem nawiazki,
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. F. na rzecz Z. M. kwotę 1500,- (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
6. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. F. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. ze. zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych).

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. F. za pośrednictwem swego obrońcy. Na podstawie art. 425 § 1 kpk w zw. z art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na korzyść oskarżonego.

Powołując się na przepis art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż wobec M. F. zachodzą przesłanki orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku podczas gdy mając na uwadze nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym fakt, iż ww. wykonuje codzienne dojazdy do pracy na terenie N. (...) oraz opiekuje się chorą matką wymagającą opieki osób trzecich, a tym samym zapewnienia opieki w postaci dowożenia do lekarza, bądź rehabilitację, uznać należy, iż wobec oskarżonego winno się zaniechać orzeczenia wyżej wymienionego zakazu.

Stawiając powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie pkt 2 i nie orzekanie o zakazie a nadto zmianę pkt 4 poprzez zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w wysokości 4.000zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na względzie kierunek i granice zaskarżenia, Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, iż Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie prawidłowe postępowanie, a zgromadzone dowody poddał obiektywnej ocenie, i na tej podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne. Wątpliwości nie budzi prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu, którego dopuścił się M. F.. Zasadnie Sąd ten uznał, że wina i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, zaś postawa sprawcy, nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Prawidłowe – w świetle okoliczności sprawy uzasadnione – było również orzeczenie nawiazki w kwocie 3000 zł. Podobnie ocenić należy wymierzony oskarżonemu środek probacyjny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku i związany z nim obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia tych pojazdów.

Przechodząc do zarzutu apelacji, Sąd Okręgowy wskazuje, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych istotnych w orzekaniu, który literalnie został podniesiony w złożonej apelacji, zachodzi gdy treść dokonanych ocen i wniosków

wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się li tylko do samego zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu, a tym bardziej gdy w ocenie skarżącego Sąd w niewłaściwy sposób uwzględnił ustalone fakty w toku wyrokowania. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, takich nieprawidłowości apelujący nie wskazuje, zaś Sąd Odwoławczy w rozumowaniu Sądu Rejonowego ich nie dostrzega.

Skoro zatem zarzut skarżącego dotyczy wyłącznie rozstrzygnięcia o środku probacyjnym, to przedmiotem rozważań Sądu Odwoławczego jest ta kwestia (art. 447 § 3 k.p.k.).

Zarzut niesłusznego zastosowania środka probacyjnego w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. może uzasadniać tylko taka rozbieżność pomiędzy dokonanymi ustaleniami faktycznymi a zastosowanymi środkami, która jest natury zasadniczej, tzn. jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczony wobec oskarżonego środek probacyjny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku jest orzeczeniem trafnym. Okoliczności podniesione w złożonym środku odwoławczym nie uzasadniają zaniechania orzekania tego środka.

Nie może budzić wątpliwości, że środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji oraz wykluczenie z ruchu drogowego kierowców, którzy wykazali, że zagrażają temu bezpieczeństwu. Niewątpliwie M. F. zagraża bezpieczeństwu w komunikacji w sposób jak najbardziej realny, skoro skutki jego zachowania pokrzywdzona odczuwa do dziś. Mając na względzie przesłanki z art. 53 § 1 i 2 k.k. – stosowane odpowiednio do orzekania innych środków w myśl art. 56 k.k. – osadzone w realiach niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy, przeciwnie niż chce skarżący, podziela pogląd Sądu Rejonowego, że celowym było wyeliminowanie M. F. jako kierowcy z uczestnictwa w ruchu lądowym. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w najniższym możliwym wymiarze, z pewnością zatem nie jest on rażąco surowy.

Okoliczności podniesione w złożonym środku odwoławczym oceny tej nie zmieniają. Oskarżony nie stracił możliwości wykonywania pracy zarobkowej, skoro nie pracuje jako kierowca, a kwestie związane z koniecznością dojazdu do miejsca zatrudnienia można rozwiązać inaczej, aniżeli poprzez zamówienie taksówki, choćby poprzez korzystanie ze środków komunikacji publicznej czy czasową (przez okres obowiązywania zakazu) zmianę miejsca zamieszkania. Oskarżony jest dorosłym człowiekiem i winien zaakceptować konsekwencje popełnionego czynu, w tym również dolegliwości wynikające z wyroku sądu karnego, nawet jeśli jest to wyrok warunkowo umarzający postępowanie. Podkreślić należy, iż wynikające z zaskarżonego wyroku efektywne dolegliwości to obowiązek uiszczenia nawiązki i zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony w najkrótszym możliwym wymiarze. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Rejonowy uwzględnił nieumyślność działania oskarżonego, o czym przekonuje treść zapadłego wyroku wraz z jego pisemnym uzasadnieniem. Skoro oskarżony dopuścił się czynu z art. 177 § 1 k.k., to nie może dziwić orzeczony środek probacyjny. Wymierzony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku jest orzeczeniem słusznym w kontekście poczynionych prawidłowych ustaleń. Surowością nie razi również orzeczone na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 3000 zł.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. F..

Jednocześnie na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 1000 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Poniesienie przez oskarżycielkę posiłkową wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika i jego udział w postępowaniu uzasadniało zasądzenie ich zwrotu w podanej wysokości w oparciu § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 14 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Ponadto Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze. Koszty te obejmują opłatę w kwocie 30 zł wymierzoną na podstawie art. 11 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz ryczałt (20 zł) za doręczenie wezwań (i innych pism) w postępowaniu odwoławczym, co wynika z przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.